

CECELIA AHERN

Talált tárgyak
országja

Az **Ahol a szivárvány véget ér** szerzőjétől!

ATHENAEUM

Cecelia Ahern: Talált tárgyak országa

Cecelia Ahern
Talált tárgyak országa
(*Részlet*)

Fordította
Hussami Péter
A fordítás alapjául szolgáló mű
Cecelia Ahern: *A Place Called Here*
(London: HarperCollins, 2006)

(*Részlet*)

Athenaeum

Copyright © Cecelia Ahern, 2006
Hungarian translation © Hussami Péter, 2010
Cecelia Ahern
Talált tárgyak országa
Athenaeum 2000 Könyvkiadó Kft.
www.athenaeum.hu
Készítette: eKönyv Magyarország Kft.

*Neked, apa -
minden szeretetemmel.
Per ardua surgo*

*Azt a személyt nevez-
zük eltűnt személynek, aki,
függetlenül eltűnése körül-
ményeitől, ismeretlen he-
lyen tartózkodik.*

*A személy mindaddig
eltűntnek minősül, amíg
holléte és fizikai állapota
megállapítást nem nyer.*

Ír Állami Rendőrség

Még gyerek voltam. Egy nap eltűnt Jenny-May Butler, az utcánk túloldalán lakó kislány.

A rendőrség nyomozásba kezdett, sokáig keresték hiába. A sztori hónapokon át szerepelt a híradókban, mindennap a címlapon cikkeztek róla az újságok, az emberek erről beszéltek mindenfelé. Az egész ország beszállt a kutatásba. Ez volt a legnagyobb ilyen keresőakció, amelyet én tízéves fejjel megéltem. Úgy láttam, mindenkit megérintett az eset.

Jenny-May Butler szőke, kék szemű szépség volt. A tévéképernyőről ragyogó mosolyt sugárzott minden háztartásba. Aki látta őt, elérzékenyült, országszerte könnybe lábadtak a szemek, és a szülők az aznap esti fektetéskor a szokásosnál egy fokkal szorosabban ölelték meg a gyermekeiket. A kislány volt az ország álma. Mindenki imákba foglalta a nevét.

Ő is tízéves volt, osztálytársak voltunk. A híradóban mindig figyelmesen néztem őt, és hallgattam, hogy a riporterek úgy írják le, mintha egy valóságos angyal lenne. Aki csak a médiából ismerte, el sem tudta volna képzelni, hogy a szünetben a tanár háta mögött kövel dobálja meg Fiona Bradyt, vagy hogy engem például „böngyörfejű tehén”-nek hívott Stephen Spencer füle hallatára, csak hogy a fiú ne nekem tegye a szépet, hanem neki. Nem, a tündöklése hónapjaiban ő maga volt a tökéletesség megtestesítője, én pedig nem tartottam illendőnek, hogy leromboljam ezt a képet. Idővel el is felejtettem a botlásait, hiszen ő többé már nem Jenny-May volt: Jenny-May Butler lett belőle, az az édes eltűnt kislány, akit a kilenc órai híradóban sírva várt haza kedves családja.

Soha nem találták meg - a holttestét sem, sőt, még csak a nyomát sem. Mintha köddé vált volna. Senki nem látott gyanús alakokat arra kószálni az ominózus időpontban. Az utcák akkoriban még nem voltak bekamerázva.

Nem voltak tanúk, nem voltak gyanúsítottak – a rendőrség mindenkit kikérdezett, akinek köze lehetett az üggyhez. Az utca lakói gyanakvóvá váltak: mindenki barátságosan üdvözölte a többieket reggelente, amikor munkába indultak, de közben azon gondolkodtak, néha egészen kicsiavart, paranoid módon, hogy vajon tényleg megbízhatnák-e a szomszédjukban. Szombat reggelként sokan kint voltak az utcán – mosták az autójukat, kerítést festettek, gazoltak vagy füvet nyírtak, és közben azon spekuláltak, ki mennyire sáros. Ettől elszégyellték magukat. Maguk is megütözköztek ezen, feldühödtek, amiért az eset így eltorzította a gondolkodásukat.

Persze a rendőrség munkáját egy csöppet sem könnyítette meg, hogy az emberek egymásra mutogattak a zárt ajtók mögött. Csak annyit tudtak kihámozni a beszámolókból, hogy a környéken minden a legnagyobb rendben.

Sokat gondolkodtam azon, hová mehetett, hová tűnt Jenny-May. Egyáltalán: hogy tud valaki így, nyom nélkül levegővé válni, úgy, hogy *senki* nem tud *semmit*?

Éjszakánként gyakran bámultam ki a szobám ablakán, a házukat figyeltem. A verandájuk állandóan ki volt világítva, talán azért, hogy Jenny-May hazataláljon. Mrs. Butler többé nem tudott aludni – láttam, állandóan ott kuporgott a dívány szélén, mintha feszülten figyelné, mikor hallja meg a pisztolylövést. A nappaliban ült, és az ablakot bámulva várta, hogy valaki végre telefonáljon és hírt adjon a lányáról. Néha integettem neki, olyankor szomorúan visszaintegetett. De többnyire úgy sírt, hogy nem látott át a saját könnyein.

Mrs. Butlerhez hasonlóan engem is zavart, hogy nincsenek válaszok a kérdéseimre. Észrevettem, hogy Jenny-May sokkal fontosabb lett a számomra miután eltűnt, mint előtte volt. Ezt is különösnek találtam. Hiányzott a lány, hiányzott a *tudat*, hogy ott van velünk. Felmerült bennem, hogy talán most is ott lehet valahol a közelben, megint kövekkel dobál meg valakit és hangosan nevet, csak épp mi nem látjuk és halljuk. Akkortól kezdve amikor nem találtam valamimet,

kész voltam mindent felforgatni. Egyszer például eltűnt a kedvenc pár zoknim, én pedig a szó szoros értelmében darabokra szedtem érte a házat. A szüleim aggódva figyeltek, nem tudták, mit csináljanak – végül segítettek.

Nagyon zavart, hogy az eltűnt dolgaim egyszerűen soha nem lettek meg. Ha nagy ritkán mégis megtaláltam valamit, akkor sem volt felhőtlen a boldogságom: például mindig csak az egyik zokni lett meg. Ilyenkor beugrott egy kép: Jenny-May Butler áll, ki tudja, hol, kövekkel dobálózik, nevet, és rajta van a kedvenc zoknim.

Nem vágytam új dolgokra – tízéves koromtól kezdve úgy éreztem, hogy amim eltűnt, nem lehet pótolni. Nem, nem újat akartam, hanem megtalálni a régit.

Azt hiszem, annyit agyaltam a zoknimon, mint Mrs. Butler a lányán. Én is sok éjszakát átvirrasztottam, újra és újra átfutottam a megválaszolatlan kérdések egész sorát. Ha már kezdett elnehezülni a szemhéjam, egy újabb zavaró kérdés ugrott elő az agyam valamelyik bugyrából, és ettől újra felébredtem. Soha nem aludtam eleget, így reggelente egyre fáradtam voltam. Egyre fáradtabb, de semmivel sem okosabb.

Talán ezért történt meg velem a dolog. Talán mert annyi éven át olyan intenzíven próbáltam kifordítani az életem és mindent megkeresni, hogy közben éppen magamat felejtettem el megkeresni. Valahogy elfelejtettem megkeresni, ki is vagyok én valójában, és miért vagyok itt.

Huszonnégy évvel Jenny-May Butler esete után én is eltűntem.

Leírom a történetem.